

Arrest

nr. 36 937 van 12 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. NAUWELAERTS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 augustus 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 augustus 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Gujranwala in de provincie Punjab. Sinds 2003 zou u in Koeweit gewerkt hebben. In 2005 zou u ingegaan zijn op een advertentie om voor het Amerikaanse leger in Irak te werken. Enkele dagen later zou u aangekomen zijn in Bagdad. Tussen 2005 en 2008 zou u op vier verschillende Amerikaanse legerbasisen gewerkt hebben. U werkte daar als kassier. U zou ondertussen af en toe teruggekeerd zijn naar Pakistan voor vakantie. In juli 2008 zou u ook teruggekeerd zijn. Enkele dagen later zou u benaderd zijn door twee bebaarde mannen. Ze zouden gevraagd hebben of u voor het Amerikaanse leger had gewerkt, wat u ontkende. Ze zouden u bedreigd hebben en weggereden zijn.

U zou zich tevergeefs tot de politie gewend hebben. Enige tijd later zouden enkele bebaarde mannen u hebben proberen te ontvoeren, maar dit mislukte. Uw broer zou naar de politie gegaan zijn. De volgende dag zou u in de winkel van uw neef Muhammad Nadeem geweest zijn, toen de winkel beschoten werd. Uw neef zou gewond geraakt zijn. U zou een verklaring bij de politie afgelegd hebben. Hierna zou u onmiddellijk naar Islamabad vertrokken zijn. Daar zou u vernomen hebben dat uw broer Muhammad Samiullah ontvoerd was en dat men dreigde om u ook te ontvoeren. Tevens zouden de ontvoerders gezegd hebben dat u nergens veilig zou zijn. U zou besloten hebben om Pakistan te verlaten. U reisde uit Pakistan via Quetta naar Iran en zo naar Turkije. Per schip reisde u vanuit Istanbul naar Italië, en per wagen naar België. Op 27 augustus 2008 diende u hier een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u enkele foto's voor van u samen met Amerikaanse soldaten en een krantenknipsel "Daily Garaj" dd. 22 juli 2008 waarin beschreven wordt dat er een aanslag op de winkel van uw neef werd gepleegd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijke vrees meent te moeten koesteren, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van uw identiteit. U beweerde dat uw identiteitskaart en paspoort door de smokkelaar werd afgenomen en dat u dit nooit heeft teruggekregen (CGVS 27/07/2009 p. 2, 5). Hieraan kan echter weinig geloof worden gehecht. Er is immers geen enkele reden waarom de smokkelaar uw identiteitskaart zou nodig hebben om u tot in België te krijgen. Voorts beweerde u in Pakistan te beschikken over een geboorteakte, doch deze zou nog altijd thuis liggen en u zou momenteel geen contacten meer hebben met iemand in Pakistan (CGVS 27/07/2009 p. 2). U had echter na het eerste gehoor op het CGVS wel contact met een vriend die u foto's en een krantenknipsel had opgestuurd die hij in uw huis gevonden had (CGVS 27/07/2009 p. 2). Nu zou deze vriend geen enkel contact meer met u willen hebben omdat hij meende dat hij daardoor ook gevaar zou lopen. Daardoor zou u momenteel geen enkel contact meer hebben met iemand in Pakistan die eventueel aan documenten, zoals bijvoorbeeld een geboorteakte, zouden kunnen geraken om uw identiteit aan te tonen. Dat u hoegenaamd niemand kent in Pakistan die u zou kunnen helpen om identiteitsdocumenten op te sturen is echter ook niet geloofwaardig. U beweerde dat uw familie u in Islamabad contacteerde met het nieuws dat uw broer ontvoerd was (CGVS 27/07/2009 p. 2). Via uw vriend vernam u later dat uw familie uit uw huis vertrokken was. In de Pakistaanse context is het echter volstrekt ongeloofwaardig dat uw familie u niet zou hebben verteld of op een andere manier hebben laten weten naar waar zij gingen, en is het ook niet aannemelijk dat u geen doorgedreven pogingen heeft ondernomen om uw familie te vinden. Daarenboven is het wel bevreemdend te noemen dat uw familie enerzijds in allerijl het huis moest ontvluchten en anderzijds toch een krantenknipsel en enkele foto's klaarlegde die later door uw vriend werden opgehaald. Heel toevallig kan bij deze documenten natuurlijk geen enkel bewijs van uw identiteit worden gevonden, nochtans verklaarde u voor het CGVS dat uw geboorteakte ook nog thuis lag (CGVS 27/07/2009, p. 3).

Uit wat voorafgaat kan worden afgeleid dat u om bepaalde redenen uw ware identiteit en reisweg voor de Belgische autoriteiten tracht te verhullen. Nochtans kan van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat hij in eerste instantie de nodige stappen onderneemt om tenminste zijn identiteit aan te tonen, of anderzijds een redelijke verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet schiet u hierin tekort. Uit de foto's die u voorlegde blijkt dat u wel contacten met Amerikaanse soldaten heeft gehad doch zij tonen niet aan in welke hoedanigheid en waar u deze contacten heeft gehad. Zo verklaarde u dat u een getuigschrift had gekregen omdat u de beste kassier was (CGVS 27/07/2009, p. 2). Dit getuigschrift kon u evenmin voorleggen. Aangezien u er dus niet in slaagt om uw identiteit aan te tonen heeft het krantenknipsel dat u voorlegde als bewijs van uw ingeroepen problemen geen enkele bewijswaarde. U kan immers op geen enkele manier aantonen dat dit artikel op enige manier op u betrekking heeft. Uit de vertaling van het artikel blijkt trouwens nergens uw naam te zijn vermeld (zie administratief dossier). Slechts twee personen worden vermeld, namelijk Nadeem en Mian Saifullah. U stelde nochtans dat uw volledige naam Younas Saifullah was (CGVS 4/11/2008 p. 2). Nochtans zou dit artikel gaan over de aanval op de winkel van uw neef waarbij u zelf in de winkel aanwezig was. Bovendien kan worden opgemerkt dat de rubriek waarin over u wordt geschreven enigszins scheef staat en de rechterlijn ervan niet aansluit bij de bovenste lijn. Er kunnen dan ook bedenkingen worden gemaakt bij de authenticiteit van dit krantenartikel. Van de ontvoering van uw broer legde u dan weer geen enkel begin van bewijs voor. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw problemen in Pakistan met bepaalde religieuzen wegens uw werkzaamheden voor buitenlandse troepen in Irak.

U maakte evenmin aannemelijk bij een eventuele terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wat verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat hij *"dient wel degelijk als vluchteling in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet erkend te worden"*. Verzoeker *"gaat niet akkoord met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus door het C.G.V.S"*.

3.1.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker leeft en werkt reeds jarenlang in het buitenland en reisde regelmatig tijdens vakantieperiodes terug naar Pakistan (gehoorverslag CGVS, 4 november 2008, p.2). Redelijkerwijze kan dan ook van hem verwacht worden dat hij de paspoort(en) en Pakistaanse identiteitsdocumenten neerlegt die dit kunnen staven. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij zijn *"paspoort en id aan agent"* gaf die *"zei dat hij me ze zou teruggeven in Istanbul. Maar deed dit niet"* (gehoorverslag CGVS, 4 november 2008, p. 3-4). Verzoeker voegt een fotokopie van zijn Pakistaanse identiteitskaart bij zijn verzoekschrift. *"Vanuit Koeweit is ondertussen zijn 'identiteitskaart voor werken in het buitenland' opgestuurd"*. Ter terechtzitting blijkt het om een kleurenkopie te gaan die via vrienden in Koeweit zou zijn opgestuurd. Dit document kan slechts aantonen dat verzoeker minstens sinds 2004 gemachtigd is om in het buitenland te werken en althans in 2004 een identiteitskaart voor overzeese Pakistani verkreeg. Overigens bevestigt verzoeker ter terechtzitting dat zijn identiteitskaart in Koeweit ligt wat strijdig is met zijn verklaring op het CGVS dat zijn reisagent zijn identiteitskaart afnam. Verzoeker toont niet aan illegaal gereisd te hebben noch in de onmogelijkheid te zijn originele identiteitsdocumenten en reisdocumenten voor te leggen, wat temeer klemmt nu verzoeker geen gewag maakte van enige problemen met de Pakistaanse overheden maar slechts met twee *"bebaarde mannen"*, en derhalve niet aantoonde dat hij illegaal hoefde te reizen. Verzoekers gebrek aan originele identiteit- en reisdocumenten tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan.

3.2. Verzoekers problemen in Pakistan zouden het gevolg zijn van zijn tewerkstelling op een Amerikaanse militaire basis in Irak.

3.2.1. Verzoeker legde op het CGVS foto's neer waarop hij te zien is samen met mensen gekleed in een militair uniform maar waaruit niet eenduidig blijkt of het Amerikaanse militairen zijn en evenmin kan afgeleid worden waar de foto's werden genomen en in het bijzonder of dit in Irak was. Deze stukken kunnen dan ook bezwaarlijk verzoekers tewerkstelling voor het Amerikaanse leger in Irak adstrueren. Waar het verzoekschrift stelt *"Op de foto's ziet men overduidelijk een badge rond de nek van verzoeker hangen. Deze badge geeft onomstotelijk aan dat verzoeker er werkte"* is niet ernstig, temeer aangezien deze badge geheel onleesbaar is. Deze foto's kunnen enkel aantonen dat verzoeker in een winkel werkte waar mensen in uniform inkopen deden en waar, zoals in zoveel winkels, de bedienden een badge dragen.

3.3. Verzoeker wijst op *"de zeer gedetailleerde uitleg die verzoeker kon geven bij de vragen aangaande de verschillende militaire basissen waar hij gewerkt heeft"*. Verzoeker toont niet aan uit welke passage van de nota's van de advocaat dit zou moeten blijken te meer nu uit het CGVS-verhoor (p.3-5) geen specifieke kennis van verzoeker blijkt. Op de vraag *"Hoeveel manschappen ongeveer in dat [Anaconda] kamp ?"* antwoordt hij ontwijkend *"f-16 is de grootste militaire kamp in Irak"* en hij kent de bijnaam van dit kamp niet (*"weet ik niet"*). Verzoeker kent wel de geografische ligging van de Amerikaanse basissen zoals *"het anaconda kamp"* op *"60 à 70 miles van Bagdad"* die gemakkelijk kan worden opgezocht, maar kan geen verifieerbare bijzonderheden geven. Verzoeker kent de kampcommandanten niet, en evenmin personen die tot de leiding van het Anaconda kamp of het Al Asad en het Airstriker kamp behoorden (*"airstriker camp? (...) Werk? cashier en western union. Wie aan het hoofd van dat kamp? weet niet. Kent u namen Airstriker camp? deed geen inspanningen om*

namen te onthouden. In airstriker camp is huis gebouwd in meer. Wat speciaal aan dat huis? weet ik niet. Mocht u daar komen? nooit gevraagd"). Overigens is verzoeker ook niet bekend met Bagdad ("Waar bevindt zich green zone in Bagdad? weet niet. Kent u rivieren in Bagdad? neen op weg naar liberty rivier gezien maar ken de naam er niet van"). De informatie die hij wel aanbrengt (onder meer geografische) waardoor verzoeker naar eigen zeggen zijn bekendheid met de militaire kampen in Irak kan aantonen bewijzen hoe dan ook zijn tewerkstelling aldaar niet, aangezien dergelijke kennis ook makkelijk kan ingestudeerd worden. Daarenboven kan de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling in Irak evenmin blijken uit zijn overige verklaringen waaronder inzake zijn aanwerving. Volgens verzoeker zou hij na een interview van een half uur de toelating gekregen hebben om in de rode zones van een Amerikaanse legerbasis in Irak te werken waarbij slechts oppervlakkig werd gevraagd naar zijn situatie in Pakistan ("Hoe verliep screening? zij vroegen mijn naam, wat ik daar deed, of ik de Amerikanen graag zie. Moest u zelf documenten tonen? toen zij badge maakten deden zij de screening er werden vingerafdrukken genomen en een oogscan. Hoelang ondervraagd? ongeveer een half uur. Hoe kwam u te weten over vacature in Irak? advertentie in de krant (...) Werden er vragen gesteld over Pakistan? niet in Koeweit. Welke vragen over Pakistan in Irak? dat het feit dat in Irak moslims gedood werden in overeenstemming is met mijn religie, studies of ik de koran kan lezen, hoelang ik in Pakistan gewoond heb"). Dergelijke onvoorzichtigheid in de rekrutering in Koeweit van Pakistani gastarbeiders voor de zwaarbewapende Amerikaanse militaire kampen in Irak kan bezwaarlijk overtuigen. Tenslotte wordt de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat hij in Irak op Amerikaanse legerbasissen werkte, verder ondergraven doordat hij dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet eens heeft gemeld.

3.4. Verzoeker legt ter terechtzitting een e-mail neer die naar zijn zeggen gestuurd werd naar het Amerikaanse leger en waarin hij verzoekt zijn voormalige tewerkstelling te confirmeren. Verzoeker toont echter de bestemming van de mail niet aan, noch dat deze effectief werd verzonden. Hoe dan ook kan de mail bezwaarlijk de ongeloofwaardigheden van het relaas herstellen. Verzoeker heeft het overigens over zijn assistent die informatie opvroeg bij het ICRC terwijl uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij een assistent heeft en hij dit in zijn verzoekschrift evenmin verduidelijkt. De overige ter terechtzitting neergelegde documenten zijn afgeprint van internet en betreffen de hervestiging van vluchtelingen uit Irak.

3.5. Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij tewerkgesteld was voor het Amerikaanse leger in Irak kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn vervolging hiervoor in Pakistan. Verzoeker toont vooreerst niet aan naar Pakistan te zijn teruggekeerd. Zoals hoger gesteld is het niet aanvaardbaar dat verzoeker zijn paspoort niet voorlegt, zodat de Raad kennis kan nemen van zijn recente verblijfplaatsen. De Commissaris-generaal merkt terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen contacten meer zou hebben in Pakistan en niemand kan aanspreken om elementen te bemachtigen die een mogelijke gerichte vervolging zou kunnen aantonen temeer gelet op de Pakistaanse context, verzoekers profiel en zijn ervaring met reizen naar het buitenland.

3.5.1. Verzoeker legt slechts een krantenartikel neer die de aanval op hem in Pakistan in de winkel van zijn neef moet aantonen. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt terecht op dat het krantenartikel verschillende formele kunstgrepen vertoont en derhalve klaarblijkelijk frauduleus voorkomt. Verzoekers toelichtingen wat zijn naam betreft "*dat 'M'. slaat op de kaste waartoe verzoeker behoort. 'S.' is de voornaam van verzoeker. '(M.) Y' is de naam van zijn vader*" doen hieraan geen afbreuk en zijn dan ook niet dienstig. Verzoeker legt aldus slechts een (frauduleus) krantenartikel neer en weinigzeggende foto's maar biedt geen aannemelijke verklaring voor het gebrek aan deugdelijke elementen over zijn problemen in Pakistan. Hij kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij stelt dat "*Het feit dat verzoeker op weinig medewerking van het thuisfront kan rekenen, bewijst dat de vrees van verzoeker voor vervolging terecht is en het gevaar nog steeds acuut is!*" Immers ook verzoekers verklaringen over wie hij vreest in Pakistan zijn uitermate vaag. Zo is het niet ernstig dat verzoeker zich beperkt tot het verklaren dat hij in Pakistan "*twee bebaarde mannen*" vreest. Zijn toelichting "*Ik denk dat de mensen die me wilden doden goede relaties met de politie hebben*" is louter hypothetisch en kan bezwaarlijk overtuigen nu verzoeker niet aangeeft wie deze twee bebaarde mannen waren en met welke politie ze contacten hebben en waarom dit zo zou zijn. Verzoekers problemen in Pakistan worden niet aangetoond en zijn verklaringen en aangebrachte stukken zijn gebrekkig en/of tegenstrijdig en/of niet dienstig.

3.5.2. Ten overvloede kan worden gesteld, dat daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerde problemen in Pakistan, en zelfs daargelaten of verzoeker bij een Amerikaanse militaire basis in Koeweit (of Irak - quod non) zou gewerkt hebben hieruit geen noodzaak aan internationale bescherming kan blijken. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van zijn eigen nationale overheden wat niet het geval is.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Het eerste middel is ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in een tweede middel in aanmerking te komen voor het subsidair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. Wat betreft verzoekers opmerking dat hij *“afkomstig is uit een hoogst instabiele regio alwaar hij vreest voor vervolging door de aldaar actieve moslimextremisten”* dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoonde dat er in zijn regio van herkomst een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK